

Қиёматга яқин қолғанда Қустантиниянинг фатҳ этилиши

15:35 / 05.08.2024 3322

هُللا يَضْرِبُ رَبِّيْرُه يَبْأَنَعُ
يَلَصْ هَلَلَلُو سَرَنَأْهَنَعُ
الْ « يَلَاقَ مَلَسَ وَيَلَعُ هَلَلَا
لَزْنَي يَتَحَمَّسْ لَأْ مُوقَتٌ
قَبَادِبْ وَأَقَامَعْ لَابْ مُورَلَا
نَمْ شَيْجْ مَهْيَلَإِجْرَخَيَفْ
ضَرَالِلَهْ أَرَايْخْ نَمَةَنِيَدَمْلَا

تَلَاقِ اُفَاصَتِ اذِإِفِ ذِئْمَوِي
نْيَبَ وَانَّيَبَ اولَخْ : مُورِلَا^٠
مُهْلَتِ اقْنُونِ ، اَنَمْ اَوَسَنِي دِلَا^٠
اَلَّا نُومِلْسُمْلِ اُلُوقَيَفَ^٠
مُكَنْيَبَ يِلَخُنِ اَلَّا هَلَلَا وَ^٠
اَنَنْ اَفْخِي اَنْيَبَ وَ^٠
مَرْهَنَيَفْ مُهَنْوُلَتِ اقْيَفَ^٠
مُهْيَلَعْ هَلَلِ اُبَوْتَي اَلَّا ثُلُثَ^٠
مُهْتُلُثْ لَتْ قُيَّوَ ، اَدَبَأَ^٠
هَلَلَ اَذْنَعَ ءادَهْشَلِ اُلَضْفَأَ^٠
اَلَّا ثُلُثَلِ اُجَتْفَيَوَ^٠
اَدَبَأَ نُونَتْ فُيَّ^٠
نُوحَتْ فَيَفَ^٠

مُهْ أَمَنْيَبَفْ هَذِينِي طَنْطَسْق
دَقْ مَئِيَانْعَلْ أَنْوُمْسَتْقَي
نُوتْيَزْلَابْ مُهْفَوْيِسْ أُوقَلَع
نِإِنْأَطْيَشْلَأْمَهِي فَحَاصْذِإِ
يَفْ مُكَفَلَخْ دَقَحَي سَمْلَا
كَلَدَوَنْوُجْرَخَيَفْ مُكَيْلَهْأِ
هَجَرَخَ مَمْأَشْلَا أُوءَاجْ آذِإِفْ لَطَابْ
لَاتِقْلَلَنْوُدَعْيِي مُهْ أَمَنْيَبَفْ
تَمِي قُأْذِإِفْ وُفْصَلَأَنْوَسْيِي
سِيَعْ لَزْنَيَفْ هَآلَصَلَا
هَيَلَعْ هَلَلَا هَلَصَ مَيْرَمْنَبَا
وُدَعْ هَآرْ آذِإِفْ مُهْ مَأْفَمَلَسَو
حَلْمَلَأْبُو ذَي أَمَكَبْ آذَهَلَلَا

۶۰۵ مُدْبِرْ قَوْيِيْرِيْفَ وَلَكَلَّا لِمَعْلُومٍ يَفْرَتْ
 ۶۰۶ أَذْنَالْ بَحَتْ كَلَّوْلَكْ يَهْلَكْ تَحْبَرْ
 ۶۰۷ مُؤْلِلْ بَهْدَيِيْرِيْفَ قَوْلَلْ لِهْلَكْ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ алайҳиссалом шундай дедилар: «Румликлар Аъмоқ ёки
Добиққа етиб келмагунча Қиёмат қойим бўлмайди. Ўшандা
 Мадинадан ўша кундаги ер юзи аҳолисининг энг яхшиларидан
 иборат қўшин уларга қарши чиқади. Улар саф-саф бўлиб
 туришганда румликлар: «Бола-чақамизни асир қилиб олиб
 кетганларни ўзимизга қўйиб беринглар, улар билан жанг қилайлик»,
 дейишади. Шунда мусулмонлар: «Йўқ! Аллоҳга қасамки,
 биродарларимизни сизларга бериб қўймаймиз», дейишади. Сўнг
 улар билан жанг қилишади. Уларнинг (мусулмонларнинг) учдан бири
 қочади, Аллоҳ уларнинг тавбасини тоабад қабул қилмайди. Учдан
 бири эса ўлдирилади, улар Аллоҳнинг ҳузурида энг афзал
 шаҳидлардир. Яна учдан бири фатҳ қилади ва улар тоабад фитнага
 учрамайдилар. Сўнг Қустантинияни фатҳ қилишади. Кейин
 қиличларини зайдун дараҳтига илиб қўйиб, ўлжаларни
 тақсимлашаётган пайтда тўсатдан ораларида шайтон: «Масийҳ
 (Дажжол) аҳлу аёлингизга эга чиқиб олди!» деб қичқиради. Шунда
 улар йўлга тушишади, лекин бу ёлғон бўлади. Шомга етиб
 келишганда эса у (Дажжол) зоҳир бўлади. Улар жангга тайёрланиб,
 сафларни тўғрилаб туришганда намозга иқома айтиб қолинади.
 Шунда Ийсо ибн Марям соллаллоҳу алайҳи васаллам тушиб, уларга
 имом бўлади. Аллоҳнинг душмани (Дажжол) у зотни кўрган заҳоти
 сувда эриган туздек эриб кетади. Агар қўйиб берилса, эриб, охири
 ҳалок бўлар эди, бироқ Аллоҳ уни у зотнинг (Ийсо алайҳиссаломнинг)
 қўли билан ўлдиради. Кейин (Ийсо алайҳиссалом) **найзасидаги унинг**
 қонини уларга кўрсатади».

Шарҳ: Бу ерда Қиёматга яқин қолганда Қустантиниянинг фатҳ этилиши, Ийсо ибн Марям алайҳиссаломнинг тушишлари ва Дажжолнинг қатл қилишлари ҳақида гап кетмоқда.

هُلَّا يَبْنُ لِرَنْعُونَ وَ
لَهُ «لَا قَمَلَسَوْيَلَعَ
أَهْنَمْ بَنْ أَجَهْنِيَدَمْ بْرَتْعَمَسْ
يَفْأَهْنَمْ بَنْ أَجَوْرَبْلَا يَفْ
أَيْ مَعَنْ : أُولَاقْ؟»
مُوقَتْ أَلَهُ «لَا قَهْلَلَلُوسَرْ
أَهْوْزَعَيْ تَحْمَاسْ لَا
يَنْبَنْمَفْلَأَنْوْغَسْ
أُولَرَنْ أَهْوَءَاجْ أَذِإِفَقَحْسَإْ
مَلَوَحَلَسَبْ أُولَاتَأَقْيِمَلَفْ
أَلَإَلَهُ : أُولَاقْمَسَبْ أُومَرَيْ
رَبْكَأَهْلَلَأَوْهَلَلَإَلَهُ

يَذْلَا أَهْيَبْنَاجُرَحْأُ طْقْسَيَف
اُولُوْقَيْ مُثْرَحْبْلَا يَف
هُلْلَا مَلِإَلِإَلَهَيْنَاثْلَا
طْقْسَيَفْ رَبْكَأُ هَلْلَا و
اُولُوْقَيْ مُثْرَخْلَا أَهْبْنَاج
هُلْلَا مَلِإَلِإَلَهَتْلَاثْلَا
مَهَلْ جَرْفُيَفْ رَبْكَأُ هَلْلَا و
اُومَنْعَيَفْ أَهْوُلُخَدَيَف
نُوْمَسْتْقَيْ مُهْ أَمَنْيَبَف
خَيْرَصْلَا مُهَءَاجْ ذِإِمَئَانَعْلَا
جَرْخْ دَقَلْ جَدْلَا نِإِلَاقَف
ءَيَشْ لُكَنُوكْرَتَيَف
مَلْسُمْ أَمْهَاورْ. «نُوعْجَرَيْ و

Яна ўша кишидан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «**Бир томони қуруқликка, бир томони денгизга туташган шаҳар ҳақида эшитғанмисизлар?**» дедилар. «Ҳа, эй Аллоҳнинг Расули», дейишди. У зот шундай дедилар: «**Бану Исҳоқдан етмиш минг киши у ерга ғазот қилмагунича Қиёмат қойим бўлмайди.** Улар у ерга бориб, тўхташади. Қурол кўтариб жанг ҳам қилишмайди, бирорта ўқ ҳам отишмайди, «**Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар**», дейишади. Шунда унинг (шаҳарнинг) **икки томонидан бири - денгиз томони қулаб тушади.** Сўнг иккинчи бор «**Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар**», дейишади, унинг иккинчи томони ҳам қулайди. Сўнгра учинчи бор «**Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар**», дейишади. Нихоят, уларга фатҳ берилади. Сўнг улар у ерга кириб, ўлжалар олишади. Улар ўлжаларни тақсимлашаётганданда бир жарчи: «**Дажжол чиқди!**» деб қичқиради. Шунда улар ҳамма нарсани ташлаб, қайтиб кетишади».

Иккисини Муслим ривоят қилган.

«Фитналар ва Қиёмат аломатлари» китобидан